

Arrest

nr. 198 070 van 17 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Regentschapsstraat 4
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese en Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2017 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese en Braziliaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 juli 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 november 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 april 2017.

1.3. Op 22 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de eerste negen jaar van uw leven doorgebracht in Uberlandia te Brazilië. U woonde bij uw moeder, vader en familie langs moeders kant. In 1997 verhuisde u samen met uw oma, langs moeders kant, naar Libanon. Uw vader was reeds vier à vijf jaar vóór u naar Libanon teruggekeerd. In Libanon woonde u bij uw opa langs vaders zijde in Beiroet. Uw opa was verantwoordelijk voor u, uw vader kwam u om de twee weken bezoeken. In 2005 verhuisde u naar Sofia te Bulgarije om uw studies geneeskunde aan te vatten, die u ook voltooide. De laatste twee jaar en een half kwam uw halfbroer (zoon van uw vader), K.(...) H.(...), bij u wonen. Hij verblijft momenteel nog steeds in Bulgarije waar hij voor ingenieur studeert. Tijdens de zomers keerde u jaarlijks terug naar Libanon. In 2008 overleed uw grootvader langs vaders zijde en keerde u ongeveer tweejaarlijks tijdens de zomer terug naar Libanon. In de zomer van 2014 keerde u voor een laatste keer terug naar Libanon. Drie maanden voor uw vertrek uit Bulgarije, in november 2015, woonde u in Plovdiv te Bulgarije.

Uw vader heeft onder druk van uw grootvader langs moeders zijde, Brazilië verlaten. Het conflict tussen uw vader en uw grootvader langs moeders zijde ging over onroerend goed en geld. Tevens beschuldigde uw grootvader langs moeders zijde uw vader van betrokkenheid bij de moord op uw oom langs moeders zijde. U diende Brazilië tevens te verlaten daar uw grootvader langs moeders zijde niets meer met u wenste te maken hebben omdat u de zoon was van uw vader. Uw relatie met uw vader in Libanon was slecht. Hij gebruikte u als middel om zich te wreken naar aanleiding van het conflict dat zich afspeelde tussen hem en zijn schoonfamilie. Daarnaast mengde uw vader zich in uw persoonlijk leven. Hij drong er meermaals op aan dat u officier diende te worden. Uw grootvader langs vaders zijde, bij wie u in Libanon woonde, vormde een bescherming tegen uw vader. Uw vader luisterde naar uw grootvader toen hij bemiddelde over uw wens om dokter te worden. U kon uw studie in Bulgarije aanvatten, maar uw vader ging u niet financieel steunen. In 2006 keerde u van Bulgarije terug naar Libanon om examens af te leggen bij de militaire school. U liet zich opzettelijk buizen. Uw vader is een officier bij de algemene veiligheidsdienst. In 2014 begon u een relatie met S.(...) R.(...) (OV 6.704.315; CG 10/20164), een sjiitische vrouw van Iraakse afkomst die op 14 februari 2011 de status van erkend vluchteling in België kreeg. Zij kwam u tweemaal bezoeken in Bulgarije, dit voor enkele dagen. U woont op heden wettelijk met haar samen in België, u wenst met haar uw leven hier op te bouwen. Uw vader is gekant tegen deze relatie daar zij van sjiitische afkomst is. Ten tijde van het verblijf van uw halfbroer K.(...) in Bulgarije, werd u bespioneerd door hem op vraag van uw vader.

Na drie maanden in Plovdiv vond er een incident plaats waarbij uw vader, uw halfbroer K.(...) en een aangetrouwde verwant van uw vader, u in een auto agressief benaderd hebben. U kon ontsnappen uit deze auto, u rende namelijk een park in. Een dag later ging u naar Sofia, waar u een tiental dagen onderdook bij een vriend van u. Hierna nam u de bus van Sofia naar België. U vraagt op 14 juli 2016 asiel aan in België. Uw verblijfsvergunning in Bulgarije is intussen verstreken omdat u er reeds meer dan een jaar weg bent en niet meer bent teruggekeerd.

Ter staving van uw asiëldossier legt u volgende documenten neer: identiteitsdocumenten, verblijfsdocument Bulgarije, documenten in verband met diploma geneeskunde en uw tewerkstelling als dokter, documenten over uw taalopleiding in België, identiteitsdocumenten (kopie paspoort) van S.(...) R.(...) en bewijs van samenwoning, een document over consul generaal M.(...) H.(...), documenten over B.(...) H.(...), documenten over uw vermoorde oom in Brazilië, document over een rechtszaak tussen uw moeder en vader en enkele chatberichten waarin er gevraagd wordt waar u bent en waar u uw moeder aanspreekt.

U stelt niet naar Libanon te kunnen terugkeren omdat u uw vader vreest. U stelt niet naar Brazilië terug te kunnen daar het feit dat uw vader door uw grootvader beschuldigd werd van betrokkenheid op de moord van uw oom, risico's voor u met zich meebrengt.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U geeft aan niet te kunnen terugkeren naar Libanon daar u beweert niet veilig te zullen zijn omwille van de vrees die u heeft ten opzichte van uw vader. U benoemt immers uw relatie met uw vader als slecht, u spreekt zelfs over oorlogen tussen u en hem (CGVS p.4, 9). U gevraagd wat u hiermee bedoelt, zegt u dat uw vader zich blijft moeien in uw persoonlijk leven (CGVS p. 9). U beweert dat er twee fases zijn in de slechte verhouding met uw vader. Enerzijds toen u nog in Libanon was, anderzijds toen u in Bulgarije was en u een relatie begon met S.(...) R.(...). Het CGVS stelt zich echter ernstige vraagtekens over de invloed die uw vader had op uw leven.

Zo merkt het CGVS op dat u zich op verschillende momenten in uw leven heeft kunnen onttrekken aan de invloed van uw vader. Toen u opgroeide in Brazilië heeft u daar vier à vijf jaar gewoond in de afwezigheid van uw vader (CGVS p.3). Vervolgens, toen u in 1997 naar Libanon terugkeerde, woonde u bij uw grootvader langs vaders zijde. U geeft aan dat uw vader u om de twee weken kwam opzoeken (CGVS p. 3, 9). Hieruit kan niet worden afgeleid dat u een hecht en continu contact had met uw vader. Uw grootvader, langs vaders zijde, speelde bovendien een belangrijke rol in uw leven daar hij een soort bescherming voor u was, daar hij u mondeling verdedigde (CGVS p.9). U bent bovendien in 2005 naar Bulgarije vertrokken om te studeren en hebt zich hierna niet meer gevestigd in Libanon. Vanuit Bulgarije bent u in november 2015 naar België vertrokken. U geeft weliswaar aan dat uw vader op bezoek kwam in Bulgarije, doch ook naar aanleiding hiervan kan niet gesteld worden dat jullie een hecht contact hadden (CGVS p. 8, 10). U gevraagd om welke reden hij op bezoek kwam, terwijl u aangeeft dat jullie relatie slecht was, zegt u "Hij kwam niet persé mij bezoeken. Hij ging de broer van zijn vrouw bezoeken". U nogmaals hierover bevraagd zegt u "Hij beweerde dat hij mij kwam zien, maar ik zag hem heel weinig tijdens dat bezoek". Verder geeft u aan dat uw vader, nadat uw halfbroer K.(...) H.(...) in Bulgarije woonde, bleef komen doch uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat dit effectief was omwille van uw broer (CGVS p.8). Op basis van deze verklaringen stelt het CGVS vast dat uw vader op verschillende momenten van uw leven niet aanwezig was en u zodus niet onder constante invloed van uw vader leefde. Het CGVS merkt daarnaast op dat in de tijd toen u nog in Libanon woonde en uw grootvader nog leefde, u niet onderhevig was aan de directe invloed van uw vader. Zo geeft u bijvoorbeeld aan dat uw grootvader uw vader ervan kon overtuigen u naar Bulgarije te laten gaan om voor dokter te studeren. U geeft aan dat uw vader naar uw grootvader luisterde, dat uw vader enkel stelde dat hij niets voor u zou betalen en dat u bovendien moest studeren in Bulgarije daar hij contacten had in Bulgarije (CGVS p. 9). Vóór de komst van uw halfbroer K.(...) H.(...) naar Bulgarije, laat u verstaan dat u onder de radar van uw vader bleef daar u letterlijk zegt dat hij u heel weinig bezocht. U geeft aan dat u uw vader vreest, maar gezien u, op basis van bovenstaande observaties, toch een zelfstandig leven leidde zonder de directe aanwezigheid van uw vader, worden er ernstige vraagtekens geplaatst over de door u beweerde vrees. Dit wordt verder kracht bijgezet omwille van volgende redenen.

U geeft aan dat u in 2006, een jaar nadat u in Bulgarije begon met uw studie, naar Libanon terugkeerde om examens af te leggen aan de militaire school. U gevraagd om welke reden u dit deed, zegt u dat u van de druk van uw vader wenste af te geraken, dat u wist dat uw vader niet ging ophouden met aandringen (CGVS p. 9). U legde de testen af met een list, zo zorgde u ervoor dat u buisde, om de woorden van uw vader niet meer te horen (CGVS p.9). U meermaals gevraagd om welke reden uw vader bleef aandringen dat u officier zou worden, zegt u dat u dat niet weet (CGVS p. 9). U gevraagd waarom u toch die militaire testen ging afleggen, terwijl uw vader had ingestemd met uw vertrek naar Bulgarije voor uw studie geneeskunde, zegt u zonder meer dat hij bleef aandringen. U heeft niet kunnen overtuigen om welke reden u de militaire testen heeft afgelegd, daar uw vader reeds instemde met uw studie geneeskunde en u bovendien zelfs voor uw onderhoud instond zodat u op dit vlak niet van hem afhankelijk was (CGVS p.9). Bovendien geeft u aan dat uw vader bleef aandringen om officier te worden, maar heeft u niet kunnen overtuigen om welke reden hij dit deed, temeer u in de loop van uw verklaringen telkenmale herhaalde dat jullie verstandhouding ondermaats was. Dit doet ernstige vraagtekens ontstaan over de invloed die uw vader had op uw toekomst. Het feit dat u beweerde door met opzet niet te slagen in de militaire testen kon ontkomen aan de druk van uw vader en het feit dat uw vader hier blijkbaar genoeg mee neemt, doet afbreuk aan de door u beweerde invloed van uw vader. Uit uw verklaringen kan immers niet worden afgeleid dat u hierna op dit vlak nog problemen met uw vader zou hebben gekend. Bovendien vermeldde u bij het gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken niets over deze militaire testen (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). U gevraagd dit te verduidelijken zegt u dat

u niet weet waarom u dit niet verteld heeft en dat u niet wist dat dit punt zo interessant zou zijn (CGVS p. 10). Deze verklaring ondermijnt in zeer sterke mate uw geloofwaardigheid, daar dit de onderworpenheid ten opzichte van uw vader in vraag stelt.

Over de vrees voor uw vader die u heeft omwille van uw relatie met S.(...) R.(...) stelt het CGVS zich ook vragen. U heeft het CGVS niet kunnen overtuigen om welke reden u tegen uw vader vertelde dat u een relatie had met een sjiitische vrouw (CGVS p.8, 10). Immers, het feit dat u een soennitische achtergrond heeft en zij een sjiitische, vormt een tweede grondslag voor de problemen die u aanhaalt met uw vader en zijn familie (CGVS p.8). U gevraagd om welke reden u uw relatie met een sjiitische vrouw kenbaar maakt aan uw vader, zegt u dat hij het ging te weten komen via uw broer K.(...) en bovendien dat u haar ten huwelijk wou vragen en dat uw traditie dat van u verwacht (CGVS p.10). Deze door u geschilderde gang van zaken kan bezwaarlijk overtuigen. Op basis van uw verklaringen is S.(...) R.(...) immers maar zeer korte periodes (enkele dagen) naar Sofia gekomen (CGVS p.8 en de kopieën uit haar paspoort en reistickets). Het feit dat u zegt dat u uw vader over haar inlichtte omdat hij dit te weten ging komen via uw halfbroer kan niet overtuigen. Zo is S.(...) R.(...), zoals reeds werd aangestipt, maar voor een zeer korte periodes in Sofia geweest. Indien u uw vader dermate zou vrezen, zou van u verwacht worden dat u haar komst verborgen zou houden. U geeft weliswaar aan dat uw broer u bespioneerde onder druk van uw vader (CGVS p. 11), doch het CGVS vindt het weinig aannemelijk dat dit zomaar kon gebeuren. Enerzijds gezien uw achtjarig leeftijdsverschil met uw halfbroer (CGVS p.5) en anderzijds door de zelfstandige en intelligente indruk die u naliet bij het CGVS. U kon in het verleden een list verzinnen om af te geraken van de druk van uw vader om officier te worden, dus gaat het CGVS er van uit dat u toch ook niet zomaar zou ondergaan dat uw halfbroer die bij u woonde u bespioneerde. Bovendien hoeft de bewering dat u uw relatie tegen uw vader vertelde omdat de traditie dit vraagt, verder geen betoog. U heeft niet kunnen overtuigen om welke reden u uw vader inlichtte over uw relatie, en sterker nog, het gegeven dat ze sjiitische is. Op basis van de door u beweerde voorgeschiedenis met uw vader, is het weinig aannemelijk dat u zonder slag of stoot uw vader inlicht over haar achtergrond. U had immers kunnen veronderstellen dat dit problemen met zich mee zou kunnen brengen. Van u kon er verwacht worden dat u voorzichtiger zou handelen met wat u zei tegen uw vader.

Daarnaast plaatst het CGVS zich ernstige vraagtekens bij het incident dat zich heeft voorgedaan in Plovdiv. U beweert bij dit incident fysiek en gewelddadig benaderd te zijn geweest door uw vader, de aangetrouwde verwant en uw broer (CGVS p. 8, 11). Tijdens het interview bij DVZ is dit niet aan bod gekomen (Vragenlijst CGVS p.3). U gevraagd waarom u dit niet vermeld heeft, zegt u dat u de kans niet heeft gekregen dit bij DVZ te vermelden (CGVS p. 11). Dit is geen valabele verklaring voor het CGVS. Dit incident waarbij u beweert fysiek en verbaal gewelddadig benaderd te zijn geweest is dermate ingrijpend dat er van u verwacht wordt dit te vermelden bij DVZ. Het niet vermelden van dit feit ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van dit incident. Bovendien zegt u dat u kon ontsnappen door weg te vluchten in een park en dat u niet gevolgd werd (CGVS p. 11). Ook dit zorgt voor ernstige bedenkingen over de geloofwaardigheid van dit incident, daar u alleen en te voet was en de anderen met drie en met een wagen waren en er toch van uit kan worden gegaan dat ze u in het oog zouden houden.

U geeft bovendien ook de volgende reden aan waarom u in België bent: "Waarom ik in België ben, heeft ten eerste te maken met het meisje waar ik van hou. Ze woont hier, ze is al zes jaar hier, en als we samen willen blijven en een gezin zouden stichten, dan moeten we het hier doen. België is de plaats." (CGVS p.8). Alsook "En mijn plan is, om te trouwen met mijn verloofde en ik wil een gezin stichten en ik kan haar niet naar Libanon meenemen" (CGVS p.13). Dit relateert in sterke mate mee de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees bij een terugkeer naar Libanon en behoeft verder geen betoog.

Gezien bovenstaande observaties hebt u uw vrees ten overstaan van Libanon niet aannemelijk gemaakt en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

U bent niet in staat uw originele paspoort voor te leggen. U gevraagd om welke reden u dit niet kan, geeft u aan dat u dit verloren bent in Brussel. U gevraagd of u aangifte hiervan heeft gedaan, zegt u van niet omdat u mentaal gezien niet op uw gemak was toen (CGVS p.7). Het hoeft verder geen betoog dat dit geen valabele uitleg is om welke reden u dit essentieel document niet kan voorleggen en deze vaststelling komt uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede. De documenten die u neerlegt aangaande uw identiteit op zich, verblijf in Bulgarije, studie en tewerkstelling worden niet in twijfel getrokken. De documenten die u neerlegt aangaande uw samenwoning met S.(...) R.(...) en haar reisdocumenten worden tevens niet betwist. Het document aangaande M.(...) H.(...), van wie u stelt dat

hij een vriend is van uw grootvader, en waaruit blijkt dat hij consul was in Brazilië in de periode juni-oktober 1998, voegt niets toe aan uw motieven en staat hier op zich niet ter discussie (CGVS p.7). Het document dat u neerlegt aangaande de rechtszaken tussen uw moeder en uw vader staat hier niet ter discussie, net zomin als de artikels over B.(...) H.(...) en de moord op uw oom, daar deze stukken op zich niets toevoegen aan uw motieven. Dit overige documenten die u neerlegt (facebook en whatsapp) hebben enkel zin ter staving van een coherent en geloofwaardig verhaal, wat gezien bovenstaande observaties niet het geval is. Bijgevolg vermogen deze documenten niet de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren.

Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U voor de volledigheid ook gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Brazilië, beroept u zich op het feit dat u geen Portugees meer spreekt en dat u toch niet samen met uw vriendin naar daar kan gaan (CGVS p.11). Deze door u aangereikte redenen hebben echter geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie. Ook stelt u dat u buitengezet werd door uw moeder en uw grootvader toen u nog klein was en verwijst u naar de moord op uw oom waarbij uw grootvader uw vader beschuldigde (CGVS p.4, 11, 12). Het feit dat u op jonge leeftijd Brazilië diende te verlaten kan bezwaarlijk nog als actueel beschouwd worden. U gevraagd de reden te vertellen waarom uw oom werd vermoord, geeft u te kennen dat u dit niet weet (CGVS p.12). Ook hier heeft u uw vrees niet kunnen aannemelijk maken ten opzichte van Brazilië. Immers, mocht dit incident ertoe hebben bijgedragen niet naar Brazilië te kunnen gaan, kan er toch van worden uitgegaan dat u zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd. Daarenboven hebt u nooit problemen met de Braziliaanse autoriteiten ondervonden (CGVS p.5).

Gezien bovenstaande observaties heeft u niet kunnen overtuigen om welke reden u een terugkeer naar Brazilië vreest en bijgevolg wordt u ook ten aanzien van dit land de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 27 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal

voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, artikel 27 van voormeld Koninklijk Besluit van 11 juli 2013, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod van willekeur, het begrip “gegronde vrees voor vervolging”, de bewijslast, het voordeel van de twijfel, de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de samenwerkingsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker stelt dat hij niet kan terugkeren naar Libanon omdat hij aldaar vervolging vreest door zijn vader. Zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld - *quod non* – dat hij in Libanon zou worden vervolgd, dan nog dient volgens verzoeker op zijn minst te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat deze vervolging zal plaatsvinden. Bovendien vreest verzoeker in Brazilië ook vervolging ingevolge zijn verwantschap met zijn vader en ingevolge het feit dat hij met dat land geen enkele band meer heeft en er geheel geïsoleerd zou zijn. Ook naar Bulgarije kan hij niet terug aangezien hij daar geen verblijfsvergunning meer heeft en ginds ook te kampen had met vervolging uitgaande van zijn vader. Vervolgens betwist hij de motieven van de bestreden beslissing, waarbij hij zijn grieven formuleert als volgt: “(...) In voorliggende zaak is de bestreden beslissing ervan uit gegaan dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is, maar het CGVS stelt zich niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd – quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.

Het CGVS meent ten onrechte dat verzoeker zich heeft kunnen onttrekken aan de invloed van zijn vader en hij continu contact had met hem en dat hij vaak afwezig was en bescherming geniet van zijn grootvader waardoor hij een zelfstandig leven leidde zonder invloed van zijn vader en waar verzoeker gelukkig is aan kunnen ontsnappen. Inderdaad de vader van verzoeker wil hem voortdurend controleren en als hij niet doet wat zijn vader zegt wordt verzoeker door zijn vader bedreigd, dit was ook het geval in Bulgarije waar het tot een handgemeen kwam tussen verzoeker en zijn vader. Indien hij naar Libanon zou moeten terugkeren zou verzoeker onder de absolute controle van zijn vader vallen die bovendien voor de veiligheidsdiensten werkt en bovendien zal verzoeker dan ook gedwongen worden om er militair te worden. De beweegreden van verzoekers vader waarom verzoeker militair moet worden doet er dan ook niet toe, wellicht gaat het om een familiale traditie. Bovendien kan het CGVS niet ontkennen dat verzoeker ernstige problemen zal kennen met zijn vader of tenminste onder diens absolute controle zal vallen.

Verzoeker heeft gemeld aan zijn vader dat hij met een sjitische vrouw zal huwen aangezien dit kadert binnen de cultuur van verzoeker en zijn toekomstige echtgenote en om deze laatste niet te deshonoreren. In ieder geval was verzoekers vader daar toch achter gekomen nu zijn broer het ging meedelen. Verzoeker kon dit dan ook hoe dan ook niet verzwijgen. Dat het CGVS oppert dat verzoeker dit voor zijn eigen moest houden steunt dan ook het asielrelaas van verzoeker dat verzoeker zijn vader dient te vrezen en aldus is de bestreden beslissing tegenstrijdig aangezien ze enerzijds meldt dat verzoeker niet onder de controle van zijn vader zou leven en anderzijds wel onder de controle van zijn vader zou leven. Daarenboven indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Libanon zal hij indien hij huwt met zijn verloofde worden vervolgd omwille van een dergelijk huwelijk.

Verzoeker hekelt bovendien het feit dat er geen geloof wordt gehecht aan de vervolging die heeft plaatsgevonden in Bulgarije. Verzoeker is inderdaad kunnen ontsnappen aangezien de belagers (waaronder zijn vader) zich in een auto bevonden op het moment van de feiten en verzoeker via een park waar geen auto's in kunnen rijden is kunnen ontsnappen. Dat verzoeker dit incident niet zou hebben vermeld gedurende het DVZ interview doet geen afbreuk aan het gegeven dat dit incident heeft plaatsgevonden. Bovendien is het DVZ interview het voorbereidend interview waar gepeild wordt naar de asielaanvraag op voorbereidende wijze zonder dat interview doorslaggevend is ter beoordeling van de asielaanvraag nu het CGVS interview het doorslaggevend interview is waar elementen kunnen worden toegevoegd die logischerwijze niet aan bod zijn kunnen komen tijdens het DVZ interview. Een andere redenering daartoe zou het CGVS interview overbodig maken.

Verzoeker merkt verder op dat hij in Brazilië in een geïsoleerde kwetsbare situatie zou terechtkomen nu hij daar niet meer is geweest sedert zijn kinderjaren en geen enkele band meer heeft met dat land en er ook niet recent van afkomstig is.

Wat betreft het gegeven dat verzoeker zijn originele paspoort is verloren doet dit geen afbreuk aan zijn asielrelaas en is in tegenstelling tot wat het CGVS beweert wel een valabele uitleg dat verzoeker aangezien hij het document niet bezit het niet kan voorleggen. Aangezien verzoeker een vrees heeft ten

aanzien van Libanon en Brazilië kan er van hem niet worden verwacht dat hij zicht tot die autoriteiten zou wenden om er een nieuwe versie of kopie van aan te vragen.

Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is en door de levenslange familiale druk en controle die op hem weegt in het bijzonder door zijn vader. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op ongeloofwaardigheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die haar werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS zijn verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig. (...) Verzoeker voegt hieraan toe dat bij het nemen van de bestreden beslissing niet werd nagegaan wat het lot is van afgewezen asielzoekers die terugkeren naar Libanon, noch in welke omstandigheden zij terechtkomen, noch welke behandeling zij zullen krijgen van de Libanese autoriteiten.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Libanon betoogt verzoeker onder verwijzing naar een rapport van United States Congressional Research Service van 7 februari 2017 en een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken dat de situatie in Libanon van dergelijke aard is dat hij er een ernstig risico loopt voor zijn leven of om er mishandeld te worden. Verzoeker meent dan ook dat hij als vluchteling dient te worden erkend, op zijn minst moet hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. Hem terugsturen naar Libanon zou zijn rechten onder artikel 3 van het EVRM schenden, aldus nog verzoeker.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 18 december 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *"Libanon. Veiligheidssituatie"* van 2 juni 2017.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Voorts is het de Raad niet duidelijk op welke wijze bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet zou geschonden zijn daar dit artikel aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij *in casu* heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij aangeeft dat hij zijn vader vreest doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich op verschillende momenten in zijn leven heeft kunnen onttrekken aan de invloed van zijn vader en een zelfstandig leven leidde zonder de directe aanwezigheid van zijn vader, zodat ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de door hem beweerde vrees, (ii) hij niet kan toelichten waarom zijn vader bleef aandringen dat hij officier zou worden, hij evenmin heeft kunnen overtuigen om welke reden hij de militaire testen heeft afgelegd terwijl zijn vader had ingestemd met zijn vertrek naar Bulgarije voor zijn studie geneeskunde en verzoeker zelf voor zijn onderhoud instond zodat hij op dit vlak niet van zijn vader afhankelijk was, het feit dat hij

beweerde door met opzet niet te slagen in de militaire testen kon ontkomen aan de druk van zijn vader en het feit dat zijn vader hier blijkbaar genoeg mee neemt afbreuk doet aan de door hem beweerde invloed van zijn vader en hij bij het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde over deze militaire testen, (iii) hij niet heeft kunnen overtuigen om welke reden hij tegen zijn vader vertelde dat hij een relatie had met een sjitische vrouw, gegeven waarvan hij had kunnen veronderstellen dat zij problemen met zich mee zou kunnen brengen, (iv) hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van het incident dat zich heeft voorgedaan in Plovdiv waarbij hij fysiek en verbaal gewelddadig benaderd zou zijn geweest, ommissie welke in sterke mate de geloofwaardigheid van dit incident ondermijnt, en zijn bewering dat hij kon ontsnappen door weg te vluchten in een park en dat hij niet gevolgd werd zorgt voor ernstige bedenkingen over de geloofwaardigheid van dit incident daar hij alleen en te voet was en de anderen met drie en met een wagen waren, (v) zijn verklaringen *“Waarom ik in België ben, heeft ten eerste te maken met het meisje waar ik van hou. Ze woont hier, ze is al zes jaar hier, en als we samen willen blijven en een gezin zouden stichten, dan moeten we het hier doen. België is de plaats.”* en *“En mijn plan is, om te trouwen met mijn verloofde en ik wil een gezin stichten en ik kan haar niet naar Libanon meenemen”* in sterke mate mee de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees bij een terugkeer naar Libanon relativeren, (vi) hij niet in staat is zijn originele paspoort voor te leggen en hij hiervoor geen valabele uitleg geeft en de door hem neergelegde documenten niet vermogen de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin om te buigen, zoals wordt toegelicht, (vii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en (viii) hij geen vrees ten opzichte van Brazilië aannemelijk heeft kunnen maken.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 mei 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat hij zowel over de Braziliaanse als de Libanese nationaliteit beschikt. Blijkens zijn verklaringen heeft hij op jonge leeftijd Brazilië verlaten en verhuisde hij in 1997 naar Libanon. In 2005 verhuisde hij naar Bulgarije om er geneeskunde te studeren. Tijdens de zomers keerde hij jaarlijks terug naar Libanon. Verzoeker stelt dat hij geen enkele band meer heeft met Brazilië.

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Libanon is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er immers niet in te overtuigen dat hij in geval van terugkeer naar Libanon zijn vader zou hoeven te vrezen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.7.1. Immers, met de argumentatie *“Het CGVS meent ten onrechte dat verzoeker zich heeft kunnen onttrekken aan de invloed van zijn vader en hij continu contact had met hem en dat hij vaak afwezig was en bescherming geniet van zijn grootvader waardoor hij een zelfstandig leven leidde zonder invloed van zijn vader en waar verzoeker gelukkig is aan kunnen ontsnappen. Inderdaad de vader van verzoeker wil hem voortdurend controleren en als hij niet doet wat zijn vader zegt wordt verzoeker door zijn vader bedreigd, dit was ook het geval in Bulgarije waar het tot een handgemeen kwam tussen verzoeker en zijn vader. Indien hij naar Libanon zou moeten terugkeren zou verzoeker onder de absolute controle van zijn vader vallen die bovendien voor de veiligheidsdiensten werkt en bovendien zal verzoeker dan ook gedwongen worden om er militair te worden. De beweegreden van verzoekers vader waarom verzoeker militair moet worden doet er dan ook niet toe, wellicht gaat het om een familiale traditie. Bovendien kan het CGVS niet ontkennen dat verzoeker ernstige problemen zal kennen met zijn vader of tenminste onder diens absolute controle zal vallen.”*

Verzoeker heeft gemeld aan zijn vader dat hij met een sjitische vrouw zal huwen aangezien dit kadert binnen de cultuur van verzoeker en zijn toekomstige echtgenote en om deze laatste niet te deshonoreren. In ieder geval was verzoekers vader daar toch achter gekomen nu zijn broer het ging meedelen. Verzoeker kon dit dan ook hoe dan ook niet verzwijgen. Dat het CGVS oppert dat verzoeker dit voor zijn eigen moest houden steunt dan ook het asielrelaas van verzoeker dat verzoeker zijn vader dient te vrezen en aldus is de bestreden beslissing tegenstrijdig aangezien ze enerzijds meldt dat

verzoeker niet onder de controle van zijn vader zou leven en anderzijds wel onder de controle van zijn vader zou leven. Daarenboven indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Libanon zal hij indien hij huwt met zijn verloofde worden vervolgd omwille van een dergelijk huwelijk.”, komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en speculaties van zijnentwege, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermogt een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar pertinent het volgende wordt overwogen “U geeft aan niet te kunnen terugkeren naar Libanon daar u beweert niet veilig te zullen zijn omwille van de vrees die u heeft ten opzichte van uw vader. U benoemt immers uw relatie met uw vader als slecht, u spreekt zelfs over oorlogen tussen u en hem (CGVS p.4, 9). U gevraagd wat u hiermee bedoelt, zegt u dat uw vader zich blijft moeien in uw persoonlijk leven (CGVS p. 9). U beweert dat er twee fases zijn in de slechte verhouding met uw vader. Enerzijds toen u nog in Libanon was, anderzijds toen u in Bulgarije was en u een relatie begon met S.(...) R.(...). Het CGVS stelt zich echter ernstige vraagtekens over de invloed die uw vader had op uw leven.

Zo merkt het CGVS op dat u zich op verschillende momenten in uw leven heeft kunnen onttrekken aan de invloed van uw vader. Toen u opgroeide in Brazilië heeft u daar vier à vijf jaar gewoond in de afwezigheid van uw vader (CGVS p.3). Vervolgens, toen u in 1997 naar Libanon terugkeerde, woonde u bij uw grootvader langs vaders zijde. U geeft aan dat uw vader u om de twee weken kwam opzoeken (CGVS p. 3, 9). Hieruit kan niet worden afgeleid dat u een hecht en continu contact had met uw vader. Uw grootvader, langs vaders zijde, speelde bovendien een belangrijke rol in uw leven daar hij een soort bescherming voor u was, daar hij u mondeling verdedigde (CGVS p.9). U bent bovendien in 2005 naar Bulgarije vertrokken om te studeren en hebt zich hierna niet meer gevestigd in Libanon. Vanuit Bulgarije bent u in november 2015 naar België vertrokken. U geeft weliswaar aan dat uw vader op bezoek kwam in Bulgarije, doch ook naar aanleiding hiervan kan niet gesteld worden dat jullie een hecht contact hadden (CGVS p. 8, 10). U gevraagd om welke reden hij op bezoek kwam, terwijl u aangeeft dat jullie relatie slecht was, zegt u “Hij kwam niet persé mij bezoeken. Hij ging de broer van zijn vrouw bezoeken”. U nogmaals hierover bevraagd zegt u “Hij beweerde dat hij mij kwam zien, maar ik zag hem heel weinig tijdens dat bezoek”. Verder geeft u aan dat uw vader, nadat uw halfbroer K.(...) H.(...) in Bulgarije woonde, bleef komen doch uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat dit effectief was omwille van uw broer (CGVS p.8). Op basis van deze verklaringen stelt het CGVS vast dat uw vader op verschillende momenten van uw leven niet aanwezig was en u zodus niet onder constante invloed van uw vader leefde. Het CGVS merkt daarnaast op dat in de tijd toen u nog in Libanon woonde en uw grootvader nog leefde, u niet onderhevig was aan de directe invloed van uw vader. Zo geeft u bijvoorbeeld aan dat uw grootvader uw vader ervan kon overtuigen u naar Bulgarije te laten gaan om voor dokter te studeren. U geeft aan dat uw vader naar uw grootvader luisterde, dat uw vader enkel stelde dat hij niets voor u zou betalen en dat u bovendien moest studeren in Bulgarije daar hij contacten had in Bulgarije (CGVS p. 9). Vóór de komst van uw halfbroer K.(...) H.(...) naar Bulgarije, laat u verstaan dat u onder de radar van uw vader bleef daar u letterlijk zegt dat hij u heel weinig bezocht. U geeft aan dat u uw vader vreest, maar gezien u, op basis van bovenstaande observaties, toch een zelfstandig leven leidde zonder de directe aanwezigheid van uw vader, worden er ernstige vraagtekens geplaatst over de door u beweerde vrees. Dit wordt verder kracht bijgezet omwille van volgende redenen.

U geeft aan dat u in 2006, een jaar nadat u in Bulgarije begon met uw studie, naar Libanon terugkeerde om examens af te leggen aan de militaire school. U gevraagd om welke reden u dit deed, zegt u dat u van de druk van uw vader wenste af te geraken, dat u wist dat uw vader niet ging ophouden met aandringen (CGVS p. 9). U legde de testen af met een list, zo zorgde u ervoor dat u buisde, om de woorden van uw vader niet meer te horen (CGVS p.9). U meermaals gevraagd om welke reden uw vader bleef aandringen dat u officier zou worden, zegt u dat u dat niet weet (CGVS p. 9). U gevraagd waarom u toch die militaire testen ging afleggen, terwijl uw vader had ingestemd met uw vertrek naar Bulgarije voor uw studie geneeskunde, zegt u zonder meer dat hij bleef aandringen. U heeft niet kunnen overtuigen om welke reden u de militaire testen heeft afgelegd, daar uw vader reeds instemde met uw studie geneeskunde en u bovendien zelfs voor uw onderhoud instond zodat u op dit vlak niet van hem afhankelijk was (CGVS p.9). Bovendien geeft u aan dat uw vader bleef aandringen om officier te worden, maar heeft u niet kunnen overtuigen om welke reden hij dit deed, temeer u in de loop van uw verklaringen telkenmale herhaalde dat jullie verstandhouding ondermaats was. Dit doet ernstige vraagtekens ontstaan over de invloed die uw vader had op uw toekomst. Het feit dat u beweerde door met opzet niet te slagen in de militaire testen kon ontkomen aan de druk van uw vader en het feit dat uw vader hier blijkbaar genoeg mee neemt, doet afbreuk aan de door u beweerde invloed van uw vader. Uit uw verklaringen kan immers niet worden afgeleid dat u hierna op dit vlak nog problemen met uw

vader zou hebben gekend. Bovendien vermeldde u bij het gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken niets over deze militaire testen (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). U gevraagd dit te verduidelijken zegt u dat u niet weet waarom u dit niet verteld heeft en dat u niet wist dat dit punt zo interessant zou zijn (CGVS p. 10). Deze verklaring ondermijnt in zeer sterke mate uw geloofwaardigheid, daar dit de onderworpenheid ten opzichte van uw vader in vraag stelt.

Over de vrees voor uw vader die u heeft omwille van uw relatie met S.(...) R.(...) stelt het CGVS zich ook vragen. U heeft het CGVS niet kunnen overtuigen om welke reden u tegen uw vader vertelde dat u een relatie had met een sjiitische vrouw (CGVS p.8, 10). Immers, het feit dat u een soennitische achtergrond heeft en zij een sjiitische, vormt een tweede grondslag voor de problemen die u aanhaalt met uw vader en zijn familie (CGVS p.8). U gevraagd om welke reden u uw relatie met een sjiitische vrouw kenbaar maakt aan uw vader, zegt u dat hij het ging te weten komen via uw broer K.(...) en bovendien dat u haar ten huwelijk wou vragen en dat uw traditie dat van u verwacht (CGVS p.10). Deze door u geschilderde gang van zaken kan bezwaarlijk overtuigen. Op basis van uw verklaringen is S.(...) R.(...) immers maar zeer korte periodes (enkele dagen) naar Sofia gekomen (CGVS p.8 en de kopieën uit haar paspoort en reistickets). Het feit dat u zegt dat u uw vader over haar inlichtte omdat hij dit te weten ging komen via uw halfbroer kan niet overtuigen. Zo is S.(...) R.(...), zoals reeds werd aangestipt, maar voor een zeer korte periodes in Sofia geweest. Indien u uw vader dermate zou vrezen, zou van u verwacht worden dat u haar komst verborgen zou houden. U geeft weliswaar aan dat uw broer u bespioneerde onder druk van uw vader (CGVS p. 11), doch het CGVS vindt het weinig aannemelijk dat dit zomaar kon gebeuren. Enerzijds gezien uw achtjarig leeftijdsverschil met uw halfbroer (CGVS p.5) en anderzijds door de zelfstandige en intelligente indruk die u naliet bij het CGVS. U kon in het verleden een list verzinnen om af te geraken van de druk van uw vader om officier te worden, dus gaat het CGVS er van uit dat u toch ook niet zomaar zou ondergaan dat uw halfbroer die bij u woonde u bespioneerde. Bovendien hoeft de bewering dat u uw relatie tegen uw vader vertelde omdat de traditie dit vraagt, verder geen betoog. U heeft niet kunnen overtuigen om welke reden u uw vader inlichtte over uw relatie, en sterker nog, het gegeven dat ze sjiitische is. Op basis van de door u beweerde voorgeschiedenis met uw vader, is het weinig aannemelijk dat u zonder slag of stoot uw vader inlicht over haar achtergrond. U had immers kunnen veronderstellen dat dit problemen met zich mee zou kunnen brengen. Van u kon er verwacht worden dat u voorzichtiger zou handelen met wat u zei tegen uw vader." Het geheel van deze vaststellingen en overwegingen blijft aldus onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7.2. De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken het incident dat zich in Plovdiv, Bulgarije, zou hebben voorgedaan onvermeld liet. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen (administratief dossier, stuk 21, vragenlijst CGVS, vraag 3.7.). Verzoeker maakte evenwel op geen enkel ogenblik melding van het incident waarbij hij fysiek en gewelddadig benaderd zou zijn geweest door zijn vader, zijn halfbroer K. en een aangetrouwde verwant van zijn vader. Over zijn verblijf in Plovdiv verklaarde hij slechts "Alvorens ik Bulgarije verliet verbleef ik drie maanden in Plovdiv, Bulgarije. Dit om vrede en rust te vinden." (administratief dossier, stuk 21, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.) Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zouden berusten. Verzoekers raadsman richtte op 13 december 2016 weliswaar een schrijven aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin met betrekking tot de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gesteld "Graag kom ik terug op de zaak onder rubriek en meer specifiek op de antwoorden die werden genoteerd op de vragenlijst ingevuld door DVZ. De antwoorden zijn vrij 'simplistisch' en bevatten zeker niet alle elementen van het vluchtrelaas. De cliënt heeft bij DVZ veel meer verteld, maar men heeft er een 'eigen' korte samenvatting van gemaakt.", en waarin vervolgens een aantal aanvullingen op verzoekers relaas, waaronder het incident in Plovdiv, kort worden uiteengezet. Een dergelijk schrijven, bijna vijf maanden na het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, kan evenwel op zich niet aantonen dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen aflegde die niet in de vragenlijst werden

opgenomen. De Raad wijst er te dezen op dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord en waarop zijn verklaringen werden vertaald en genoteerd. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 21). Bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker bovendien dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken de essentie van zijn asielaanvraag heeft kunnen uiteenzetten. Ook wanneer hem uitdrukkelijk werd gevraagd wat hij wilde toevoegen aan zijn eerste verklaringen, stelde verzoeker *"De hoofdredenen zijn allemaal vermeld."* (administratief dossier, stuk 4, p. 2). Verzoeker heeft bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal aldus geen gebreken in de vragenlijst aangekaart, hoewel hem hiertoe uitdrukkelijk de kans werd geboden. Dat verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken wél over het incident in Plovdiv zou hebben gesproken maar zijn verklaringen in dit verband niet werden genoteerd, zoals wordt gesteld in voormeld schrijven van 13 december 2016, wordt overigens tegengesproken door verzoekers verklaringen zoals hij deze tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd en waar hij liet optekenen ***"Beschrijf eens, het incident in Plovdiv waarbij u in de auto werd gesleurd. (...) Ook dit feit heeft u niet vermeld bij DVZ, om welke reden? Ik zei dat ik werd geslagen in Plovdiv. Maar de details heb ik niet verteld omdat ik geen tijd had. Bij mijn advocaat heb ik dat verteld ook. Tijdens het eerste interview mocht ik niet veel praten. U heeft daar niets over verteld bij DVZ. Nog een keer, ik mocht niet veel praten. Het is toch wel een redelijk ingrijpend incident? Natuurlijk, maar de tolk bleef zeggen alles wordt in tweede interview gezegd."*** (administratief dossier, stuk 4, p. 11). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de vragenlijst geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor. Verzoeker geeft ook in het verzoekschrift geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dergelijk cruciaal element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

2.7.3. Tot slot kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing nog wordt opgemerkt *"U geeft bovendien ook de volgende reden aan waarom u in België bent: "Waarom ik in België ben, heeft ten eerste te maken met het meisje waar ik van hou. Ze woont hier, ze is al zes jaar hier, en als we samen willen blijven en een gezin zouden stichten, dan moeten we het hier doen. België is de plaats." (CGVS p.8). Alsook "En mijn plan is, om te trouwen met mijn verloofde en ik wil een gezin stichten en ik kan haar niet naar Libanon meenemen" (CGVS p.13). Dit relateert in sterke mate mee de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees bij een terugkeer naar Libanon en behoeft verder geen betoog."*

2.7.4. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij het Rijk is binnengekomen op 18 november 2015 doch hij zich pas vluchteling heeft verklaard op 14 juli 2016, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming doch integendeel aantoonde dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dit klemde des te meer daar verzoeker vooraleer hij een asielaanvraag heeft ingediend de nodig stappen heeft ondernomen om zijn diploma geneeskunde in België te laten erkennen (zie schrijven FOD Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu dd. 9 maart 2016), om zich te laten inschrijven op de tabel van de Orde der Artsen (zie schrijven Orde der Artsen – Provinciale Raad van Vlaams-Brabant en Brussel dd. 23 maart 2016), om een identificatienummer van het RIZIV te bekomen (zie schrijven RIZIV dd. 6 april 2016) en om Nederlands te leren (zie certificaat CVO Lethas dd. 11 maart 2016). Dit alles toont aan dat verzoeker niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België voor ogen had. Ook deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees.

2.7.5. Waar verzoeker de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog tracht te ontcrachten, stellende dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is en door de levenslange familiale druk en controle die op hem weegt, in het

bijzonder door zijn vader, slaagt hij er allerm minst in te overtuigen. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingen zaken als het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt immers dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Verzoeker brengt bovendien geen medisch attest bij waaruit kan blijken dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om de essentie van zijn asielaanvraag op een duidelijke, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Uit niets blijkt aldus dat verzoeker tijdens het uiteenzetten van zijn asielmotieven op de Dienst Vreemdelingen zaken of op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat zou zijn geweest om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen.

2.7.6. In zoverre verzoeker nog opwerpt dat niet werd nagegaan wat het lot is van afgewezen asielzoekers die terugkeren naar Libanon, noch in welke omstandigheden zij terecht komen, noch welke behandeling zij zullen krijgen van de Libanese autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat verzoeker doorheen zijn verklaringen geen dergelijke vrees kenbaar heeft gemaakt en hij ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete elementen bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon problemen zou kennen omwille van het loutere feit dat hij asiel heeft aangevraagd en/of in het buitenland heeft verbleven. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt bovendien alle vertrouwen zodat niet kan worden ingezien hoe de Libanese autoriteiten überhaupt op de hoogte zouden zijn van verzoekers asielaanvraag in België.

2.7.7. Waar verzoeker er onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) op wijst dat het Commissariaat-generaal een actieve samenwerkingsplicht heeft, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelte bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Zo verzoeker nog verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat zijn asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

2.7.8. In zoverre verzoeker nog artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.7.9. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: "(...) De documenten die u neerlegt aangaande uw identiteit op zich, verblijf in Bulgarije, studie en tewerkstelling worden niet in twijfel getrokken. De documenten die u neerlegt aangaande uw samenwoning met S.(...) R.(...) en haar reisdocumenten worden tevens niet betwist. Het document aangaande M.(...) H.(...), van wie u stelt dat hij een vriend is van uw grootvader, en waaruit blijkt dat hij consul was in Brazilië in de periode juni-oktober 1998, voegt niets toe aan uw motieven en staat hier op zich niet ter discussie (CGVS p.7). Het document dat u neerlegt aangaande de rechtszaken tussen uw moeder en uw vader staat hier niet ter discussie, net zomin als de artikels over B.(...) H.(...) en de moord op uw oom, daar deze stukken op zich niets toevoegen aan uw motieven. Dit overige documenten die u neerlegt (facebook en whatsapp) hebben enkel zin ter staving van een coherent en geloofwaardig verhaal, wat gezien bovenstaande observaties niet het geval is. Bijgevolg vermogen deze documenten niet de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen."

2.7.10. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.8.1. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door de Libanese autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 18 december 2017 overgemaakte update (COI Focus "Libanon. Veiligheidssituatie" van 2 juni 2017) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de

sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaatsvonden in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 kilometer van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm-bom in het stadsdeel Zahle in het Noordoosten van de Bekaa. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond. Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFS ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïdoleerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke troepenmacht tracht zich te ontplooiën in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de stelling dat de situatie in Libanon van dergelijke aard is dat hij er een ernstig risico loopt voor zijn leven of om er mishandeld te worden en de verwijzing naar een rapport van United States Congressional Research Service van 7 februari 2017 en een reisadvies van de FOD Buitenlandse

Zaken brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Libanese nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan bovendien geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook de overige in het verzoekschrift geciteerde informatie sluit volledig aan bij de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Libanon is gesteund en bevestigt deze analyse. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.9. Aangezien om hoger vermelde redenen in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Libanon, dient de door hem aangehaalde vrees ten aanzien van Brazilië niet nader te worden onderzocht. De Raad herhaalt te dezen dat wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, de bepaling "*het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft*" kan verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men geen tekort heeft aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

2.10. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. In zoverre verzoeker nog laat gelden dat het verbod van willekeur betekent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit, wijst de Raad erop dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.13. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.14. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS